in memoriam...

(leltár)

Egy éve hunyt el portálunk alapítója, az érzéki irodalmár, Juhász Ferenc óvott barátja és munkatársa, az Új Írás névvel illetett legendás csoportosulás örökös szerkesztője, Farkas László. S mint ilyen, öröksége megkerülhetetlen. Ott izzik a folyóirat megkopott lapjain, sűrűsödik a virtuális térben, ahol – mondhatnám – mindmáig él és virul... Létezik.

Keserédes teher, amit ránk ró. Másként szólva *kúl*. Olyasfajta modernség ez, amelyet Nagy László és Juhász Ferenc égigérő barátságának krónikásaként fogalmaz meg. „A modernség számukra nem virtuóz kísérletezés vagy nemes esztétizálás volt, hanem sorsok, fájdalmak elmondása, életszeretet és emberszeretet."

Mozgásban lévő, sűrűn változó modernség, amelyben (hogy a meg-adott stílussal éljek) az ember- és életszeretet iránti csillapíthatatlan vágy nem valami negédes harmat, beszórva mézédes csókokkal a bukolikus teret, hanem megkerülhetetlen napi feladat. Kemény és könyörtelen.

Ezt a modernséget kell megfeleltetni a kornak.

Ezt a végtelen összetettségű létszemléletet, amely nem annyira kísérletezik, nem is esztétizál, nemes egyszerűséggel tartja össze kohézióként a lapot. Új rovatokkal például. Mint a '*szaporátlan kotró*', a '*mesterséges intelligencia*', az '*írók és korok*'... Vagy azokkal a jubileumi gondolattársításokkal – amelyeket, persze, nem mi találunk ki, hanem az idő múlása –, mint a '*Nagy László 100*' vagy a '*József Attila 120*'. Gondolati mezők ezek, ahol példának okáért József Attila legjelesebb kutatóinak bizsergő szövegei jelennek meg, vagy épp a kortárs dráma doyenjének korunkhoz fűzött reflexiói. Végzett színészek, zenészek, IT tudósok, egyszóval írók, megannyi billentyűkoptató mágus, a maga másiknak ellentmondó univerzumából létrehozva egy közös teret. Mi ebben az új és mi ebben az, amit reflektáltan és reflektálatlanul a közös múltból magunkkal hozunk? Jó lenne tudni.

De arra nincs leltár.

Kállai Katalin